Papa Franjo: tipični modernist

Michael Matt: ... U današnjoj emisiji željeli bismo razgovarati o papi Franji koji bezobzirno nastoji uništiti..., ili ne uništiti, radije, kako bi on kazao: reformirati Crkvu, pa je s tim u vezi održao 10. studenoga govor u Firenci, kamo je došao na peti Nacionalni crkveni skup, raspravljati o temi "Novi humanizam u Isusu Kristu". Znate, ponekad pomislim: "Dosta je bilo o papi Franji", ali svako malo, svaki tjedan opet se dogodi nešto zbog čega nam je jednostavno nemoguće zanemariti tužnu tragičnost njegova pontifikata. Tako je u ovome govoru pred 2000 izaslanika iz nekoliko stotina talijanskih biskupija Franjo nastupio rekavši da katolici trebaju shvatiti kako, citiram, "ne živimo u eri promjene, nego promjeni ere", što meni jednostavno zvuči poput nečega ravno iz Obamine vlade, iz njezina starog plana nade i promjene, a onda je nastavio napadom, ponovo, na konzervativce i konzervativizam, na njihovu ulogu u reformiranju Crkve, i upozorenjem na opasnost vjere zaključane u, kako on to naziva, subjektivizam... Dakle: ja opet ne razumijem zašto Franjo ne shvaća da napadajući konzervativce napada svoje prijatelje, napada potencijalne obraćenike, napada ljude diljem svijeta koji se zauzimaju za život, za obitelj..., a on se svejedno bez imalo suzdržavanja okomljuje na konzervativce i konzervativizam, ne razumijem zašto, razgovarat ćemo o tome za minutu. Shvaćate, on baca određeno svjetlo na konzervativizam izjednačujući ga s fundamentalizmom, a to je novotarija koje se trebamo paziti, jer krajnja ljevica već govori o religijskom fundamentalizmu, religijskom podjarmljivanju, što je drugi oblik u kojem na neki način počinje sve to svrstavati uz bjelačko podjarmljivanje, u neku vrstu govora mržnje, u

kategoriju mrziteljskih skupina, a Franjo nimalo ne pomaže kad udara po konzervativnim katolicima kao fundamentalistima, okrivljuje ih za fundamentalizam, što su sve izrazi kojima se stalno služi krajnja ljevica u svojim malim mrziteljskim pohodima, ali Franju, čini se, nije briga. Također, u istom govoru, vraća se svojoj omiljenoj mnogonamjenskoj riječi "pelagijanizam", koji, kaže, "potiče Crkvu da ne bude skromna, nesebična i blažena". Kako itko može vjerovati u skromnost ovoga čovjeka, koji, izgleda, vodi sveopći rat protiv Crkve, to me stvarno nadilazi: kako itko još može nasjesti na to. No, u svakom slučaju, konzervativni, pelagijanski, gnostički pristup, kaže papa Franjo, navodi nas da se uzdamo, citiram, "u strukture, organizacije i savršene planove, jer su apstraktni. Osobe pod utjecajem te napasti često se ponašaju nadzornički, okrutno i legalistički." I nastavlja: "U suočavanju s nevoljama i problemima u Crkvi besmisleno je rješenja tražiti u konzervativizmu i fundamentalizmu, kao i u obnavljanju običaja i zastarjelih formi koji više nemaju ni kulturalno značenje." Što misli pod običajima i zastarjelim formama koji više nemaju značenje, samo Bog zna, ali pretpostavljam da bi se moglo raditi o misi, o dogmi, o katekizmu i sl. Tako da Sveti Otac u ovom govoru očito napada, žao mi je što ponovo to spominjem ako niste vidjeli, ali napada one iste koje i na zatvaranju Sinode o obitelji, mi smo bili u Rimu i čuli smo ga: zaključio je Sinodu time što se, zapravo, razgoropadio na one koje je optužio da pokušavaju indoktrinirati, sam je tako rekao, "indoktrinirati" (ne znam otkad je to pogrdna riječ, ali tako se sad upotrebljava) i nabacivati se kamenjem na druge. Optužio nas je da smo skučenih vidika, teoretičari urote, "zatvorenog srca, koji se često skrivaju iza crkvenoga nauka ili iza dobrih namjera kako bi zasjeli na Mojsijevu stolicu i sudili, neki put s nadmoću i površnošću, teške slučajeve i ranjene obitelji". Ne mogu uopće

zamisliti da bi ikad u povijesti papinstva postojao papa koji se služi takvim, školskodvorišnim rječnikom, takvom, kavgaškom taktikom kakvu ovaj papa upotrebljava. Napada te ljude, napada konzervativce, obrušuje se na kapitaliste, što god on pod time mislio, a onda prelazi, čini se, u izravan napad na sam crkveni nauk, kada kaže: "Kršćanski nauk nije zatvoren sustav nesposoban pobuđivati pitanja, sumnje i istraživanja. Naprotiv, živ je, uznemiruje i nadahnjuje. Ima gipko lice, njegovo se tijelo giba i razvija, njegovo je tkivo mekano: ime mu je Isus Krist." Ja više ne znam što bih rekao, pa ću pozvati našeg prijatelja Chrisa Ferraru da nam se pridruži iz svojeg doma u Virginiji. Chris, odakle da počnemo? Postavio bih ti nekoliko pitanja o tom čudnovatom govoru. Zanima me znači li on da katolički nauk više nije nepromjenjiv? Kad Sveti Otac govori o suočavanju s izazovima našeg vremena, što to znači? Otkad se to Crkva ne suočava s izazovima bilo kojega vremena? I htio bih te pitati, Chris, što, po tvojem mišljenju, Franjo zapravo razumijeva pod tim pelagijanizmom za koji stalno sve optužuje. I konačno: što Franjo i Kasper i ostali zapravo misle pod time da je euharistija izvor milosrđa i oproštenja? Jer oni se neprestano tako ponašaju: kao što je stari katekizam naučavao da se ako u lakom grijehu odeš na pričest taj grijeh milošću pričesti briše, tako bi sada stav bio da se odlaskom na pričest može nekako ukloniti smrtni grijeh, npr. preljub. Pa ako na neki način upozorimo na to da se ljudi u smrtnom grijehu, javni grešnici, ne smiju pričešćivati, što katekizam i danas naučava, onda smo netolerantni, nedovoljno milosrdni i sl., takav je to stav. Prema tome potpuno preskaču ispovijed, koja je, jasno, upravo sredstvo dobivanja oproštenja, i idu ravno na pričest, govoreći da svatko treba doći na pričest kako bismo se svi nahranili kruhom našega Gospodina i okoristili njegovim milosrđem.

Dakle, prvo, Chris, "kršćanski nauk", kaže Sveti Otac, "nije zatvoren sustav nesposoban pobuđivati pitanja, sumnje i istraživanja". Znači li to da katolički nauk više nije nepromjenjiv? Što kažeš ti?

Christopher Ferrara: To je uvijek ista priča, taj nam program guraju u lice dobar dio proteklih sada već triju godina, a radi se u biti o programu liberalnog, prilično radikalnog isusovca vremeplovom zapelog u sedamdesetim godinama prošlog stoljeća, koji se služi glavnim sredstvima, moram to otvoreno reći, liberalnog isusovačkog modernizma. Koja su to sredstva? S retoričkoga gledišta riječ je o dvome. Prvo, lažna antiteza. Franjo je majstor lažne antiteze. Izabereš jednu stvar protiv druge da bi ozloglasio onu koju želiš ozloglasiti. Govoriš s jedne strane o milosrđu, milovanju, suputništvu, a s druge o nauku kao da je to dvoje suprotno. Drugo, brkanje kategorija. Tako će on govoriti o pričesti u smislu da je pričest mjesto gdje se dobiva oproštenje. Ne, ustvari oproštenje se dobiva u ispovijedi. Cilj je pomiješati te dvije kategorije kako bi ljudi mislili da Crkva okrutno uskraćuje oproštenje onomu komu je primanje pričesti zapriječeno jer je u smrtnom grijehu i nije dobio odrješenje u ispovijedi. I tako pomoću tih dviju tehnika, koje poput nekakve sumporne kiseline djeluju na zglobove i tetive Crkve, Franjo marljivo razgrađuje sve na svom putu i, moram reći, Mike, odlično se zabavlja. U intervjuu za "National Geographic" jedan od njegovih prijatelja, kardinal, ne mogu mu se sad sjetiti imena, citira ga kako na pitanje zašto se stalno tako osmjehuje odgovara da je to zato što je jako zabavno biti papa. On se ludo provodi! I što onda reći o papi koji misli da je zabavno biti papa? Ja kažem da imamo vrlo zabrinjavajućeg papu, koji zapravo ne shvaća što je on i što bi trebao činiti kao namjesnik Kristov. Umjesto toga imamo viziju Franje i "Evangelii gaudium". U govoru 10. studenoga na Nacionalnom crkvenom skupu on taj

govor povezuje s pobudnicom "Evangelii gaudium", koja je doista čudnovat osobni manifest, kardinal Burke kaže da ne zna uopće kamo ona spada ni je li uopće čin učiteljstva, jer puna je Franjinih prilično čudnih osobnih promišljanja i, u osnovi, pozivanja na promjenu, ne pretjerujem kad ovo kažem, doslovno svega na svijetu, i u Crkvi. Novo ovo, novo ono, sve novo, opet i opet i opet. Franjo to čini u "Evangelii gaudium" i prenosi tu temu u svoje obraćanje talijanskoj crkvenoj hijerarhiji, služeći se spomenutim dvama retoričkim sredstvima: lažnom antitezom i brkanjem kategorija, i svojim dvjema omiljenim riječima: "pelagijanizam" i "gnosticizam".

Michael Matt: Da, porazgovarajmo o tome, jer mislim da su ljudi strahovito obeshrabreni ovim papom, znam da sam ja obeshrabren. On se vraća na te riječi kao što su "pelagijanizam", "gnosticizam".... Nekako kao da se muči. Ili ih namjerno upotrebljava sasvim nemarno ili ne poznaje dokraja značenje tih naziva. Reci mi, prije nego što nastavimo, što ti misliš da Franjo zapravo misli kad nas sve naziva pelagijancima, gnosticima itsl.?

Christopher Ferrara: Prije svega, on svoj govor počinje temom iz "Evangelii gaudium", citirajući samog sebe: "Draža mi je Crkva", njemu je draža, "koja je u modricama, ranjena i prljava zato što je izišla na ulice nego Crkva koja je bolesna zbog zatvorenosti i prianjanja uz vlastitu sigurnost. Ne želim Crkvu", on ne želi, "koja se brine da bude u središtu, a naposljetku se zapleće u mrežu opsesija i procedura." Tu vidimo na djelu tipičnu modernističku varku, lažnu alternativu: da bi Crkva stvarno značila nešto ljudima, mora biti u modricama, ranjena i prljava, izići na ulice, a ne se brinuti za vlastitu sigurnost. Eto, na jednoj je strani sigurnost Crkve, a na drugoj Crkva za narod. To je lažna alternativa. Upravo sigurnošću u svome nezabludivome moralnom i vjerskom naučavanju i u svojim

drevnim obredima, koji su, kako je rekao sv. Augustin, vazda stari i vazda novi, Crkva se doista svrhovito brine za potrebe vjernika i vodi ih k vječnom spasenju. Ne znam na što Franjo misli kad govori o Crkvi koja je prljava. Crkva je neokaljana Zaručnica Kristova! Upravo zbog svoje neokaljanosti privlačna je ljudima! Nije posao Crkve da se spusti i uprlja na ulicama. To je besmislena radikalna liberalna isusovačka retorika iz 1970-ih. Dosta s tim besmislicima! Zatim nastavlja govoreći o pelagijanizmu. Evo kako ga određuje: "Pelagijanizam nas navodi da se uzdamo u strukture, organizacije i savršene planove, jer su apstraktni." Nije istina. To nije pelagijanizam. Pelagije je krivovjerac iz 5. stoljeća koji je nijekao da se istočni grijeh prenosi na sve ljude i da se spasenje može postići samo prelaskom čovjeka u stanje pravednosti djelovanjem božanske milosti. Smatrao je da se čovjek može spasiti vlastitim naporom, iako mu u dobrim djelima milost pomaže. To je tipično krivovjerje 5. stoljeća i nema nikakve veze sa strukturama, organizacijama i planovima. Crkva treba strukturu, organizaciju i planove. Krist je osnovao Crkvu, i dao joj strukturu, i dao plan: učiniti njegovim učenicima sve narode. Crkva je izvršavala taj plan organiziranjem biskupskih stolica, dijeceza, župa, bratovština, bolnica..., golemog niza struktura. To Crkva i jest: vidljiva strukturirana ustanova. O čemu, za ime Božje, taj čovjek govori? Svakako ne o pelagijanskom krivovjerju.

Michael Matt: On cijelo vrijeme govori o suočavanju s izazovima našeg svijeta i čini se da to po njegovu mišljenju uključuje rušenje svega, bila to njegova vlastita rezidencija... Bili smo u Rimu zbog Sinode i naša je snimateljska ekipa otišla do vrata k Svetoj Marti, gdje je njegov dom, gdje on boravi; rekli smo Švicarskoj gardi da bismo voljeli ući, ljudi u SAD-u nemaju pojma kako izgleda papina kuća, možemo li ikako prići i fotografirati je? Apsolutno ne! rekli su nam:

Ako želite vidjeti kako izgleda Sveta Marta, morate se popeti na vrh kupole Svetog Petra i onda možete pogledati dolje preko Vatikanske garde da vidite gdje papa živi. Mislim si: to je papa s ljudima, njihov veliki skromni Sveti Otac, a zatvorio se onamo, ne znam zašto je to učinio, ali čini se da je jednostavno plan sve uništiti, tako da ni posjet Svetom Petru nije turistu ili hodočasniku više isti, ne osjećaš olakšanje, utjehu što vidiš stan Svetog Oca, ne znaš gdje je on, jer su sve promijenili. A nije li to počelo već davno, čupanjem glavnih oltara, pričesnih ograda..., samo vidimo logično napredovanje toga, uništavanje svega, pa su se sada dohvatili i morala i prčkaju po njemu. Ne radi li se u biti o tome?

Christopher Ferrara: Govorili smo o tome u ovim emisijama, da je dosegnuta završna točka putanje i neka nitko ne misli da je sav problem u Franji; on samo dovodi do zaključenja tu silaznu putanju u katastrofu za Crkvu. Što ne znači da će Crkva biti uništena, ona će preživjeti usprkos Franji, usprkos svim trendovima u zadnjih pedeset godina, ali razmislimo malo: najprije su uništili liturgiju, onda su zaustavili tradicionalnu evangelizaciju zamijenivši je ekumenizmom i međureligijskim dijalogom, obraćenja su prestala, broj vjernika počeo je naglo padati, kao i broj svećenika, i pošto su uništili liturgiju, evangelizaciju i zvanja, sad su se ustremili na moral, a papa ljude što brane moralni zakon koji je Crkva uvijek branila dvije tisuće godina, a izložio nam ga je naš Gospodin Isus Krist, osobito glede rastavljenih i ponovo vjenčanih, ima obraza izjednačavati s onima koji sjede na Mojsijevoj stolici! Upravo je Mojsije tolerirao razvod, zbog okorjelosti ljudskih srdaca, a naš je Gospodin rekao: Nikad nije bilo tako, zbog okorjelosti svoga srca dobili ste dopuštenje za kršenje božanskog i naravnog zakona. Sada se, kako su primijetili biskup Athanasius Schneider i drugi, vraćamo na neku vrstu neomojsijevskoga, neopoganskog

scenarija, u kojemu sve stečevine kršćanskih stoljeća izokreće jedan papa koji je, izgleda, odlučio sve to uništiti. Same ga njegove riječi optužuju! Npr. ono što kaže o crkvenom nauku, u kontekstu svojega očito pogrešnog shvaćanja pelagijanizma. Govori da je pelagijanac netko tko smatra da je kršćanski nauk, već smo to spomenuli, zatvoren sustav. Pa naravno da je zatvoren sustav! Istina je proglašena, nije na prodaju, jasno je ustanovljena naučavanjem Katoličke crkve i njezina nezabludivog učiteljstva, osobito naučavanjem kakvo je ono da tko god ostavi svoju ženu i oženi se drugom, počinja preljub. To je zatvoren sustav, kako bi on to nazvao, istina koja se ne mijenja. Međutim on kaže: kršćanski bi nauk trebao biti sposoban pobuđivati pitanja, sumnje i istraživanja. Zbilja? Nauk bi trebao pobuđivati sumnje u vjernicima? Zatim nastavlja tipičnom modernističkom lažnom alternativom, ili, u ovom slučaju, brkanjem kategorija. Nauk je, kaže, "živ (...), uznemiruje i nadahnjuje. Ima gipko lice, njegovo se tijelo giba i razvija, njegovo je tkivo mekano: ime mu je Isus Krist." Tu imamo dakle lažnu antitezu između Krista i nauka i brkanje kategorija Utjelovljenja i Vječne Riječi koja se utjelovila. Vječna Riječ bila je kod Boga od samog početka. Riječ nam je naviještena po utjelovljenoj Riječi u osobi Isusa Krista, drugoj osobi Presvetog Trojstva. Ali Krist nije istovjetan crkvenom naučavanju kao da bismo mogli odbaciti nauk i samo gledati u Krista, zuriti u njega, s nekakvim blesavim oponašanjem blaženstva, i ne mariti za ono što on naučava. Krist je došao navijestiti nauk u riječima, kojima smo poslušni kad ih čujemo. A Crkva ih prenosi kao konačne iskaze. Nauk nije Kristovo tijelo, to su besmislice.

Michael Matt: Da, i koliko ih samo upotrebljavaju u zadnje vrijeme! Ne znam jesi li gledao nedavno intervju Raymonda Arroya s kardinalom Wuerlom. On je kao zmija, ponajprije..., ali stalno, što god da je Raymond rekao u smislu da

se moramo držati propisa, da rastavljeni i ponovo vjenčani ne smiju primati pričest, kardinal se vraćao na ideju dolaska Kristu, "tako jednostavno: Moramo doći Kristu, dovesti ljude Kristu...", to nekakvo smiješno udvaranje, ili kako to već nazvati, ne izgleda uopće vjerodostojno, u biti oni govore: Dođite Kristu, mi smo uistinu sveti, uzvišeni, a oni među vama koji žele slijediti propise ne slijede Krista. Neizravno se na neki način optužuje i one koji kažu: "Evo katekizma, evo što moram činiti da bih spasio svoju dušu." Ako to govoriš, onda ne dolaziš Kristu, tvrdokoran si, ne daš ljudima da priđu, ne pokazuješ ljubav i milosrđe. To je đavolski, Chris.

Christopher Ferrara: Stari modernistički trik: stalno prizivati Krista u okviru poticanja na to da svi naprosto zanemarimo ono što nas je Krist učio. O tome se radilo i na ovoj Sinodi: "O, moramo podići pogled prema Kristovu licu!" Oprostite, ali upravo je Krist rekao da onaj tko ostavi svoju ženu i oženi se drugom čini preljub. Trebali bismo gledati u Krista dok zaboravljamo na njegov nauk? Ta on je došao da bi nam dao svoj nauk! Opet: lažna antiteza, između Krista i nauka, i brkanje kategorija, brkanje Kristova tijela i pravila koja nam je Krist dao kao svoju objavljenu istinu, izraženu riječju, da bi je ljudi čuli, razumjeli i bili joj poslušni. Imamo posla s tipičnim modernističkim dvostrukim govorom! Papa u svom govoru izlaže program tipičnoga modernističkog podrivanja crkvenog nauka i svega na tom putu, u zamjenu za maglovitu viziju o kojoj sam priznaje da nije u stanju reći kako je razraditi. On na kraju kaže: "Ne spada na mene da vam objašnjavam kako ostvariti ovaj san; ostavljam to vama, vjernicima i pastirima." To je uvod u ono što će, po svemu sudeći, uslijediti u apostolskoj pobudnici, a što ja zovem regionalnom istinom: on će reći biskupima, lokalnim biskupskim konferencijama neka postupaju kako žele s obzirom na tradicionalnu

crkvenu disciplinu glede pričesti za rastavljene i ponovo vjenčane. To je još jedno disciplinsko pitanje: on sad neprekidno govori da želi sinodalnu Crkvu. Jesi li znao, Mike, da imamo sinodalnu Crkvu? Crkva je bila rimocentrična, usredotočena na Petrovu stolicu i na svoje ekumenske koncile, dvije tisuće godina; sad je odjednom sinodalna Crkva. Najsvježija novotarija!

Michael Matt: Da, govoriš o tom stanovitom brkanju doktrina i nekoj maglovitoj dvosmislenosti, u kojoj su tako vješti. Jesi li primijetio, Chris, odjedanput..., mislim, već znamo što su učinili s krštenjem, uvodeći evolucionizam, kao da je sasvim u redu, pa je odjednom Knjiga postanka mit, ubrzo zatim: "je li uopće potrebno krštenje, jesu li Adam i Eva stvarno postojali?"... Vidimo dakle da se od tog sakramenta na neki način odustalo. A sad smo svjedoci čudnog ponašanja, Kasper se tako ponaša, Sveti Otac također: kao da je u slučaju rastavljenih i ponovo vjenčanih pričest izvor milosrđa, kao da tamo trebaju ići po oproštenje. Ne spominje se sakrament ispovijedi, ne znam zašto, ali jedino što mi pada na pamet je da je to zato što itekako dobro znaju da nitko nije bolje od Katoličke crkve razradio postupak kojim se može zadobiti milosrđe i oproštenje.

Christopher Ferrara: Njihovo je geslo: Pričest je za grešnike, ona nije nagrada za dobre. Ustvari to nije istina; pričest nas treba čuvati od grijeha. U ispovijedi se vraćamo u stanje milosti, ako ispovijed valjano obavimo; a svrha je pričesti da nas podupre u tom stanju kako ne bismo ponovo pali u grijeh. Pričest nije mjesto gdje se dobiva oproštenje, premda se primanjem pričesti laki grijesi brišu; pričešću se održavamo u stanju milosti nakon što smo dobili odrješenje u ispovijedi. Opet: modernističko brkanje kategorija! Kad želiš zamračiti jedno, govoriš o drugome; kad se želiš riješiti ispovijedi, govoriš o pričesti kao da se

ondje dobiva oproštenje. Ondje ne dobivamo oproštenje, nego izbjegavamo grijeh duhovno se hraneći euharistijom, koja nas održava u stanju milosti nakon što primimo odrešenje u ispovijedi. Spomenuto geslo nije ništa drugo nego namjerno zamućivanje karakteristično za modernistički govor i modernističko pisanje. Oni stalno mute, i to s određenim ciljem. Cilj je, kako kaže Pio X., da svojim mračnjaštvom iskvare sve što dotaknu, od liturgije do naviještanja potrebe obraćenja i sada čak i do temeljnih moralnih pitanja, npr. smiju li preljubnici primati pričest. A toga Krista kojeg Franjo izjednačava s naukom, kao da je Kristovo tijelo nauk, kao da Kristovo tijelo koje se poput svakog tijela mijenja znači da se i nauk mijenja, tu misao oni će sad upotrijebiti da obore i ono što je Ivan Pavao II. naučavao još prije 34 godine u "Familiaris consortio" i što je ponovljeno u naučavanju Benedikta XVI. 2007. godine: da oni koji žive u preljubu, jer tvrde da su se vjenčali s nekim novim, a njihov valjan brak i dalje traje, ne smiju primati svetu pričest, zato što bi to bilo svetogrđe, objektivna uvreda protiv samog sakramenta i teška povreda općeg dobra Crkve. Pogrešnim nazorom o nauku, koji Franjo izjednačava s Kristovim tijelom što "raste, giba se i mijenja", on će se riješiti naučavanja Ivana Pavla II., Benedikta XVI. i svih njihovih prethodnika o tako važnom pitanju. A što to znači, Mike? Ako se to dogodi, ako papa objavi postsinodalnu apostolsku pobudnicu koja poziva biskupske konferencije da dopuste svetogrdnu pričest onih koji žive u drugom ili trećem braku, time je uništena katolička vjera, to je jednostavno tako. Jer ako netko tko je u smrtnom grijehu smije primati svetu pričest, što onda biva sa svetom pričesti? Postaje puki protestantski obred kruha i vina. A što biva s ispovijeđu? Napušta se. Čemu još ići na ispovijed? Ako se smije primati sveta pričest dok se živi u preljubu, to bi podrazumijevalo i sve druge stalne grešnike. "Ne mogu prevladati

svoj grijeh, zbilja mi je žao, trudit ću se po zakonu stupnjevitosti biti bolji, ali svejedno ću primati svetu pričest." I tako Crkva postaje u biti ogranak gornjoanglikanaca.

Michael Matt: Slušajući te, prisjećam se i volio bih kad bi ljudi povezali neke činjenice: pogledaj što se, u fizičkom smislu, dogodilo s ispovjedaonicama u katoličkim crkvama proteklih 50 godina. Franjo to prebacuje u višu brzinu, podiže na novu razinu, pojačava, ali se tako dugo približavalo da sam umoran od onih koji se ponašaju kao da je ovo nekakva tradicionalistička izmišljotina ili tvrdoglavljenje. Nije, Chris, rastrgali su svetišta, iščupali one ispovjedaonice, nestale su, a suvremeni postupak slušanja ispovijedi smiješan je: možda ćeš sjediti, možda ćete se gledati licem u lice, ne znaš što će se dogoditi... Dakle nije ovo nekakvo umišljanje, nije riječ o nečemu što je tek od jučer. Već desetljećima se s propovjedaonica ne govori o smrtnom grijehu, golema većina svećenika odustala je od toga. Prema tome tu se doista vidi određeni obrazac i mislim da nas nitko ne može optužiti za pretjerivanje. Srušili su sve te utvrde naše vjere i sada dijele lekcije onima koji i dalje slijede pravila, a takvih nije ostalo puno, većina ljudi napustila je Crkvu i sad se malobrojnom ostatku koji još slijedi pravila dijele lekcije kao pelagijanskom i gnostičkom. Chris, oprosti, ali to se naprosto doima demonskim do srži, ne znam kako drukčije gledati na to.

Christopher Ferrara: Stvarno je zastrašujuće i ljudi se u sve većem broju bude; čitao sam na blogovima tako oštre riječi protiv ovoga pape da ih ne mogu uopće ponoviti u eteru, a ne dolaze od tradicionalista. Ljudi govore: Tko je ovaj čovjek i što to radi!? Spomenuo si gnosticizam. To je druga od dviju napasti na koje se osvrće u govoru od 10. studenoga. Kaže da postoje dvije napasti protiv

ove divne vazda reformirajuće Crkve. Jedna je pelagijanizam, koji sam maloprije spomenuo. Druga je gnosticizam. Čujmo kako pokušava definirati gnosticizam: "Gnosticizam", kaže, "vodi k pouzdanju u jasno i logično rasuđivanje koje je međutim izgubilo dodir s osjetljivošću bratova tijela." Nije istina! To nije gnosticizam. Gnosticizam je nazor da je Krist došao priopćiti tajno znanje poznato samo malobrojnima, znanje kojim se čovjek spašava, a tako je mutno i tako ga je teško steći da je dostupno samo upućenima. Pa to upravo Franjo promiče, tu mutnu zamisao o vjeri koja izmiče jasnom i logičnom rasuđivanju. Tako da opet imamo lažnu alternativu: jasno i logično rasuđivanje s jedne strane, a osjetljivost bratova tijela s druge, kao da jasno i logično rasuđivati, kako Crkva čini u svemu svojem naučavanju, znači zanemarivati "osjetljivost bratova tijela". To su demagoške gluposti! Demagoške gluposti, opet kažem, liberalnoga isusovca koji je vremeplovom zapeo u razdoblju lava-svjetiljke, u 1970-ima, i sad je papa te ispaljuje blještave stereotipe o "promjeni ere, a ne eri promjene", i sl. Molim te! To je krajnje blesavo; a budući da dolazi od namjesnika Kristova, i krajnje opasno i podrivački u odnosu na opću dobrobit Crkve.

Michael Matt: Tako je. Ta ideja o gnosticizmu, optuživanje da smo mi čuvari tajnih ključeva, "moraš se pridružiti našoj grupi da bi se spasio"... Kad je papa Franjo zadnji put spomenuo katekizam? Mi, konzervativni, tradicionalistički katolici, samo upozoravamo na golem skup crkvenih moralnih i dogmatskih izvora i govorimo: Evo, tu je katekizam, tu je knjiga pravila. Ali, naravno, papa Franjo ne spominje katekizam. Nisam siguran..., znaš li ti je li ijednom spomenuo katekizam Katoličke crkve; nisam siguran da ga je spomenuo uopće.

Christopher Ferrara: Ne, on ne spominje katekizam, jer je to krut, zatvoren sustav naučavanja i mogao bi, Bože sačuvaj, uključivati jasno i logično rasuđivanje. Imamo papu koji zauzima antiintelektualistički stav, ali čini to na pseudointelektualan način. Nastupa kao nekakav intelektualac govoreći o pelagijanizmu i gnosticizmu, premda ih netočno definira, a taj mu pseudointelektualni pristup služi za napad na opravdana intelektualna nastojanja crkvene teologije i na jasno i logično rasuđivanje samo, kao da je vjera išta drugo nego jasna i logična. Svako vjersko naučavanje jasan je i logičan zaključak na temelju objavljene istine. Npr. Bezgrešno začeće: Crkva nudi vrlo jasno i logično objašnjenje zašto Marija mora biti bezgrešna: jer Krist nije mogao svoje tijelo primiti od grešnika, od ikoga tko je ikad, makar i samo na trenutak, bio pod Sotoninim gospodstvom. To je jasan i logičan nauk. Uključuje objavljenu istinu; ali ako se prihvaća objavljena istina, a to je stvar vjere, ono što Crkva razvija u svojoj teologiji uvijek je jasno i logično. On napada jasnoću, napada logiku, napada sam razum u ime svoje maglovite, mračnjačke i, usuđujem se reći, gnostičke zamisli o nekakvoj vjeri koja izranja iznutra, pod utjecajem Duha Svetoga. To ne mogu a da ne prokomentiram: on kaže, u tom govoru, da je potrebno prepustiti se da te nosi dah Duha Svetoga. Valjda se zafrkava!? Ova sinoda nije imala nikakve veze s Duhom Svetim. Bila je od početka do kraja pelagijanski pothvat, Franjo je manipulirao njome, nadzirao ju, namještao biračko tijelo, napisao sve njezine dokumente, pa ni tada, nakon svih tih manipulacija, nije uspio dobiti ono što je želio, i zato je na kraju eksplodirao od bijesa na one koji brane tradicionalni crkveni nauk i optužio ih da sjede na Mojsijevoj stolici. Kakve veze to ima s Duhom Svetim? Nikakve. Kakve veze to ima s Franjinom voljom, u jednom pelagijanskom, tj. ljudskom, pothvatu da bi se došlo do ljudski

iznuđena rezultata? Svakakve.

Michael Matt: Da. Chris, ponestaje nam vremena, ali htio bih da prokomentiraš Sinodu, jer znam da si bio ondje, izvještavao o njoj. Došlo je do stanovite podjele, neki ljudi otišli su uvjereni u pobjedu, jer Franjo nije dobio sve što je htio, ali i ti i ja znamo, bili smo ondje, u dvorani za novinare, u Rimu..., kao što si rekao: ovo je sinodalni proces, sinodalna Crkva, i oni će naposljetku dobiti što žele. Ali htio bih da se posebno osvrneš na ideju, mislim da je to u paragrafu 84., 85., gdje se govori o davanju veće uloge u životu Crkve rastavljenima i ponovo vjenčanima, a znamo da je neizravno riječ o kumstvu, o čitanju na misi i sl... Chris, je li onda, na kraju krajeva, važno radi li se baš o pričesti za rastavljene i ponovo vjenčane ili o dobivanju spomenutih uloga? Recimo, kumstvo: oni bi sad trebali smjeti, to Franjo želi, u djetetovo ime zavjetovati se da će braniti crkveni nauk te da se odriču Sotone, svih njegovih djela i sjaja... Na kraju krajeva, kakva je to onda pobjeda bila? Nikakva, mislim. Dobili su uglavnom većinu onog što su htjeli, a ono što nisu dobili dobit će na sinodi sljedeće godine.

Christopher Ferrara: Prije svega, kardinal Pell rekao je da dokument nije dvosmislen, ali i da je vješto sročen kako bi se postigla suglasnost. To je dvostruki govor! Jer dokument vješto sročen da bi se postigla suglasnost suprotstavljenih tabora u sinodskoj dvorani, mora biti dvosmislen: mora omogućiti objema stranama da odu zadovoljne, a jedini način da se to učini, govorim iz svoga odvjetničkog iskustva, je dati objema stranama nešto od onoga što žele, i upravo je to ovdje učinjeno. A ako je dokument dvosmislen glede moralnih pitanja, pogodi što se dogodilo? Strana koja nastoji potkopati moral pobijedila je, uvevši dvosmislenost tamo gdje dvosmislenosti prije nije bilo. I ne moramo nagađati što

Franjo smjera kada u paragrafu 84. govori o većem uključivanju i razmatra područja gdje bi se u liturgiji, pastoralnom radu i institucionalnim aspektima crkvenog života to uključivanje moglo provesti. On je izričito rekao što smjera, u intervjuu za "La Nación". Odverglao je sedam stvari koje rastavljeni i ponovo vjenčani smiju raditi i izričito upitao: Zašto ne bi smjeli biti kumovi? On želi da budu kumovi. Želi da ljudi koji žive u preljubu stanu uz krstionicu i kažu da se odriču Sotoninih djela, dok žive u vezi koju sam naš Gospodin osuđuje kao preljubničku. Da, ali ne trebamo razmišljati što je naš Gospodin rekao; razmišljat ćemo o Isusovu tijelu! To je modernistička varka, koju on sad pokušava izvesti. Žao mi je ako zvučim jako strogo, ali dosta mi je, i mnogim drugima je dosta. Vrijeme je da ustanemo i kažemo: Protivimo se čitavom tom pogubnom programu! Papa koji je sada na Petrovoj stolici vlastitom se riječju očitovao kako je u misiji da, ako ga ne spriječe, razori. On želi razoriti tradicionalni crkveni nauk o rastavljenima i ponovo vjenčanima, omalovažava nauk i odbacuje konzervativizam u cjelini, izjednačavajući ga s fundamentalizmom, premda je Crkva po samoj svojoj naravi, po božanskom ustanovljenju, konzervativna organizacija, koja trajno čuva ono što su prenijeli apostoli. A on se ruga konzervativizmu. Usput budi rečeno, u tom istom odlomku kaže da se ne možemo utjecati konzervativizmu i fundamentalizmu, kao ni zastarjelim oblicima ponašanja! Dakle sad je na nišan uzeo tradicionalne oblike ponašanja, pretpostavljam da pod time misli na moralno ponašanje, što drugo?, i pretpostavljam da misli na ono čime je opsjednut otkako je izabran za papu, naime da uvede u sveopćoj Crkvi ono što je činio kad je bio nadbiskup u Buenos Airesu i dijelio svetu pričest, ili odobravao da se dijeli, svima, bez obzira na njihovo stanje, žive li ili ne žive u preljubu kao rastavljeni i ponovo vjenčani, u

suložništvu..., kako god: pričest je za svakoga jer je pričest zajedničko jelo, kojim se promiče zajedništvo.

Michael Matt: Sad kad se prisjetimo jednog njegova ranijeg skandala, kako se u Svetom Petru narugao malom ministrantu jer je dlanove držao čvrsto sklopljene, to postaje sasvim jasno. Jer ako on postigne svoje, npr. da rastavljeni i ponovo vjenčani mogu biti kumovi, zamisli sablazan za mlade u Crkvi, koji su već tako potišteni i zasićeni, do osmog razreda već napuste ovu novostvorenu, magareću Crkvu, a kako će sad tek biti, kad mladež nema baš nikakve temelje da ustraje, ako čak i kumovi koji žive u grijehu mogu pristupiti krstionici i sudjelovati u krštenju djeteta... Čini se da to nije uopće uzeo u obzir. Već su izgubili većinu mladih; a ako sad postignu svoje, u sljedećih nekoliko godina izgubit će i ostatak.

Christopher Ferrara: Rekao sam prije, u jednom drugom kontekstu: to je kao da liječnik krivo liječi pacijenta, daje mu lijekove od kojih on dobije srčani zastoj, medicinske sestre izbezumljene preklinju liječnika da promijeni pristup, prestane davati taj lijek, pronađe protulijek kako bi učinio nešto drugo, a on inzistira na udvostručenju doze! Oni žele dokrajčiti pacijenta, odbijaju priznati da je čitav njihov eksperiment katastrofalan promašaj koji isušuje zvanja i tjera ljude iz crkava. Ne žele to priznati, jer su ideolozi! Što je još jedna ironija: on stalno govori o opasnosti da se vjera izrodi u ideologiju, što njemu znači: u određeni nauk, u jasno i logično izlaganje onoga što je Crkva uvijek naučavala; a sam promiče pakosnu i podrivačku ideologiju koja omalovažava konzervativizam, liturgijsku tradiciju, disciplinsku tradiciju, sve što mu se ne sviđa! A zastrašujuća pritom nije toliko činjenica da on to radi, modernisti to oduvijek rade, nego da to

radi na tako površan, osvetoljubiv i djetinjast način, koji odaje nekoga tko, stvarno, ima problema, problema sa svojom osobnošću, zbog čega je opasniji od suptilnijega modernista, koji neće poduzeti takve korake kakve Franjo misli da ima pravo poduzeti. No, sad kad smo sve to rekli, mislim da bismo trebali pokušati završiti u pozitivnom tonu. Mnogi ljudi svu svoju vjeru, jer su podlegli tom hiperultramontanizmu postkoncilskog razdoblja, ulažu na papu. Ako imamo lošeg papu, oni gube vjeru. To nije Crkva. Papa je čuvar tradicije; on nije Krist, nego namjesnik Kristov. Papa može zastraniti; a ako to učini, što se događalo u povijesti, i dalje imamo vjeru, imamo sakramente, imamo dobrih svećenika, dobrih biskupa, i njima se i vječnoj vjeri, vjeri naših otaca, utječemo u ovim vremenima krize. Ako se Franjo želi ponašati sumanuto, možemo jedino ustati i usprotiviti se, i zatražiti od njega da se prestane tako ponašati. Time ne gubimo vjeru, nego, jednostavno, ne slijedimo ga kad se ponaša na takav način, kad govori te čudnovate stvari, koje su po mojem mišljenju nešto apsolutno najgore što je izrečeno u jednom vremenu koje je već bilo obuzeto prevratom u Crkvi. Ovo je dosad najgore!

Michael Matt: Da, najgore dosad. Mislim da je ovo pravi ton u kojem trebamo zaključiti emisiju. Znam, sedisvakantisti će nam se sada smijati i govoriti: "Bili smo u pravu od početka!" Chris, kakve to veze ima s bilo čime, sva ta sedisvakantistička priča? Čak i kad Franjo ne bi bio papa (ja vjerujem da jest), što onda? Onda ste pobijedili u toj djetinjastoj raspri, u redu, nije papa, vi ste najpametniji! Kakve to veze ima s bilo čime? Ovo je duhovni boj, Chris, svi mi nastojimo spasiti svoje duše, i potpuno se slažem s tobom: to nema veze s osobnim mišljenjima, nego sa spašavanjem vjere u nama, u našim obiteljima...

Franjo naprosto čini nešto čemu se valja suprotstaviti, trebamo ustati i suprotstaviti se, ali on jest papa i u tome je problem. To je naša stvarnost, katolici su bili u sličnim situacijama u prošlosti: moramo ustati i javno se oduprijeti, a ne se rječkati međusobno tko je sve vrijeme bio u pravu.

Christopher Ferrara: Važna je vjera. Ona je važnija od bilo kojega pojedinog zaprematelja Petrove stolice. Vjera ima objektivan sadržaj; ona se sastoji od Vječne Riječi i od crkvene prakse i discipline koje Vječnu Riječ okružuju i štite od obesvećenja i razvodnjavanja, kako je to rekao sam papa Benedikt XVI.: papa je čuvar objavljene Riječi; on se mora obvezati objavljenoj Riječi i oduprijeti želji da u skladu s vlastitim mišljenjima mijenja Crkvu; naprotiv, mora braniti ono što je Crkva uvijek naučavala i suprotstaviti se svakom pokušaju razvodnjavanja njezina nauka. To je rekao mjesec-dva nakon što je bio izabran za papu: izričito se okanio vlastitih ideja. Dakle moramo se okaniti Franjinih ideja, držati se vječnih vjerskih istina, čuvati predaje koje Franjo gotovo svakodnevno ismjehuje i čekati da ode sa scene. No, u isto vrijeme, ne smijemo šutjeti o onome što čini; moramo mu dati na znanje da ima oporbu, da nema slobodan prolaz i praznu mrežu pred sobom u koju će s lakoćom zabiti gol. To je sve što možemo.

Michael Matt: Da, sviđa mi se to, Chris, bolje ne bih mogao završiti ovaj razgovor. Apsolutno, treba biti pozitivan: primimo se krunice, škapulara, sačuvajmo vjeru, nadživimo tog čovjeka. Crkva će se opet uzdići, ako svijet prije ne propadne; Krist Kralj bit će slavodobitnik, naša Gospa Fatimska obećala je da će naposljetku njezino Bezgrešno Srce trijumfirati; čvrsto vjerujemo u to. Dakle slažem se s tobom: samo trebamo, obavezno, ustati i oduprijeti se, imati u vidu cjelinu, a ponajprije: moliti za njega, moliti za svakoga od nas da bismo sačuvali

vjeru...

https://www.youtube.com/watch?v=5xOPX_vMP1k